

gav Regler med Hensyn til Butikkers Lukning og om Forhold, som snævert sluttede sig hertil. Imidlertid foreligger Lovforslaget i Aar i en saadan Skikkelse, at det berører Arbejdstiden i Butikker og lignende Virksomheder, ja endog bestemmer, hvorledes Butikker og lignende Virksomheder skal være udstyrede. Under disse Omstændigheder er det dog ganske misvisende, naar Lovforslaget vedbliver at hedde Forslag til Lov om Butikkers Lukning. Det forekommer mig, at man maa vælge et Navn som Lov om Arbejde i Butikker og lignende Virksomheder eller noget andet, der gaar i den Retning. Jeg synes i alt Fald, at man maa kunne finde en Betegnelse, som fører Lægmand paa det rette Spor, naar han vil se, hvilke Pligter der paahviler ham i dette Forhold.

Jeg vender mig nu til det foreliggende Lovforslag, som altsaa hedder Forslag til Lov om fremmedes Handelsberettigelse. Man skulde da tro, at Lovforslaget udelukkende handlede om fremmedes Handelsberettigelse, men tværtimod, et væsentligt Afsnit af Loven handler netop om herboende Personers Handelsberettigelse. Jeg synes derfor, at man ogsaa i denne Sag burde finde en anden Betegnelse end den af Regeringen valgte, og jeg vil henstille til den højtærede Minister, der her ikke har handlet anderledes end Ministre forud for ham, at han sammen med det Udvalg, som maaske vil blive nedsat, vil søge at finde en mere rammende Betegnelse end den, der foreløbig er foreslaaet.

Efter disse Bemærkninger tillader jeg mig at vende mig til Lovforslagets Enkeltheder. Jeg er der af den Opfattelse, at de Forhold, som særlig vil samle Interessen om sig i denne Sag, for det første er Ændringen i Afgiftens Størrelse, for det andet Udvidelsen af de handelsrejsendes Besøgsret, for det tredje Kontrollen med Afgiftens Erlæggelse og med Overskridelser af Besøgsretten og endelig for det fjerde her bosiddende Personers Handelsberettigelse. Hvad det første Spørgsmaal angaar, Ændringer i Afgiftens Størrelse, ligger Forholdene saaledes, at den Afgift, der nu maa svares af rejsende for fremmede Handelshuse, er 160 Kr. for et helt Aar for det første Firma og en Tillægsafgift af 80 Kr. aarlig for hvert følgende Firma. Det Lovforslag, som laa paa dette Tings Bord i Samlingen 1910—11, ændrede helt dette Forhold, idet man fra en aarlig Afgift gik over til en Afgift pr. 30 Dage af 100 Kr. for det første Firma og 50 Kr.

for hvert følgende med en Bestemmelse om, at en Fornyelse kunde finde Sted udover de 30 Dage for 15 Dage imod en Afgift af yderligere 50 pCt. Dette Princip har det nu forelagte Lovforslag knæsat, for saa vidt som man paa ny foreslaar en Afgift, som kun gælder for 30 Dage, og som skal forhøjes med 50 pCt., hvis den skal gælde yderligere 15 Dage, men man er gaaet bort fra Bestemmelsen om en Tillægsafgift, for hvert Hus der kommer til udover det første, og Afgiften er som Følge deraf blevet forhøjet til 150 Kr. Jeg personlig nærer den Opfattelse, at denne Forhøjelse ogsaa for den samlede Afgift vil blive effektiv til Trods for, at der ikke er nogen Tillægsafgift for de Huse, som kommer til udover det første. Jeg venter nemlig, at de handelsrejsende for udenlandske Huse, som berejser Landet, hvis Lovforslaget bliver til Lov, gennemgaaende vil faa Brug for langt mere end baade 30 og 45 Dage aarlig og af den Grund vil være henviste til at løse langt mere end eet Adgangskort aarlig. Der vil altsaa, hvis jeg her ser rigtigt, komme en betydelig Merindtægt i Statskassen, og jeg vil straks sige, at det forekommer mig at være fuldkommen rimeligt. Man maa huske paa, at de Virksomheder i Udlandet, som de handelsrejsende repræsenterer her i Landet, i Virkeligheden konkurrerer med Landets egne Børn, som skal svare Skatter til Stat og Kommune og dermed bidrage til en Række Samfundsforanstaltninger, og det forekommer mig derfor rimeligt, at man paa en eller anden Maade indfører en Afgift, der belaster den fremmede med et Beløb, som gennemsnitligt nogenlunde kan svare til de Afgifter, der vil blive svaret af lignende Virksomheder her i Landet. Jeg hilser derfor den Forhøjelse, som jeg tror er indført, med Glæde.

Medens jeg er ved at tale om Afgifter for fremmedes Handelsberettigelse her i Landet, kunde jeg, til Trods for at det paa en Maade ligger udenfor det Omraade, vi her behandler, dog have Lyst til at understrege det, der omhandles i § 10, hvor det udtrykkeligt slaas fast, at Næringslovens §§ 38 og 39 fremdeles bliver bestaaende. Disse Paragraffer omhandler fremmede Skipperes Ret til at ligge i danske Havne og der en gros eller en detail i et langt Tidsrum udsælge deres Varer uden at svare nogen som helst Afgift til danske Stats- og kommunale Institutioner udover de sædvanlige Havne- og Bropenge. Jeg forstaaer saa godt, at dette